

Sygn. akt VI Ka 198/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: stażysta Magdalena Okołowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Tomasza Dobosza

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. w Elblągu sprawy

P. C. (1), s. S. i U., ur. (...) w N.

oskarżonego o czyn z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 20 lutego 2020 r. sygn. akt VIII K 1927/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że ustala, iż oskarżony P. C. (1) przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie od dnia 23 lutego 2018r do dnia 18 grudnia 2019r.,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

III. zwalnia oskarżonego P. C. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 198/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 20 lutego 2020r. sygn.. akt VIII K 1927/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja wywiedziona przez oskarżonego P. C. (2) jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawiania wolności, były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary.</p> <p>W tym miejscu należy przybliżyć kwestię istoty zakresu kontroli odwoławczej. Ponownie należy wskazać, na co sąd odwoławczy zwrócił uwagę stronom na rozprawie, że oskarżony składając wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniosku, określił jego zakres precyzując, iż dotyczy on „rozstrzygnięcia o rodzaju i wysokości orzeczonej w punkcie I kary”. Zakres wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku</p>		

– poza tą konsekwencją, że sąd I instancji sporządza pisemne uzasadnienie wyroku tylko we wskazanym we wniosku zakresie – określa jednocześnie granice przyszłej apelacji, gdyż poza zakresem wniosku strona nie może zaskarżyć wyroku. W niniejszej sprawie, z uwagi na treść wniosku z k. 167, granice apelacji podlegającej rozpoznaniu zostały zredukowane tylko do rozstrzygnięć o karze. Sąd odwoławczy rozpoznawał zatem wniesioną apelację tylko co zarzutów dotyczących kary i uwzględnianych z urzędu, gdyż wniesiona apelacja w pozostałym zakresie była niedopuszczalna, a wyrok w pozostałej części nie dotyczącej się kary jest już prawomocny. Wyjaśnić także należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Pomimo rozszerzenia granic kontroli odwoławczej w zakresie wskazanym w art. 447 § 1-3 kpk, sąd odwoławczy pozostaje związany podniesionymi zarzutami (art. 433 § 1 kpk). A contrario z § 2 art. 447 kpk wynika, że zaskarżenie wyroku w części dotyczącej kary powoduje, że wyrok staje się prawomocny w części dotyczącej orzeczenia o winie (por. Dariusz Świecki Komentarz aktualizowany do art.447 Kodeksu postępowania karnego; Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 229; wyrok SN z 19.09.2001 r., III KKN 168/01, OSNKW 2001/11-12, poz. 97, z glosą A. Gaberle, OSP 2002/5, poz. 67, s. 247). O tym zatem,

jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Oskarżony skutecznie zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie o sygn. akt VIII K 1927/19 z dnia 20 lutego 2020r. w części dotyczącej kary. Autor skargi nie zakwestionował tym samym rozstrzygnięcia co do winy. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk. Jedynie zatem przez przyzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk. Zaistniały jednak podstawy do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie, jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k. w z w. z art. 413 § 2 pkt 1 kpk (sąd niedokładnie określił przypisany oskarżonemu czyn), a mianowicie okres niealimentacji wskazany w opisie czynu, za który został on już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 15 listopada 2018r. w sprawie o sygn. akt (...) częściowo pokrywa się z okresem niealimentacji na szkodę tych samych pokrzywdzonych określonym w opisie czynu przypisanym mu zaskarżonym

wyrokiem. Tożsamość okresu niealimentacji obejmuje czas od dnia 7 lutego 2018r. do dnia 22 lutego 2018r, przy czym sąd odwoławczy postanowieniem z dnia 26 czerwca 2020r. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 20 lutego 2020r. w sprawie o sygn. akt VIII K 1927/19 w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanej daty początkowej zarzucanego czynu „02 lutego 2018r”” wpisał prawidłową datę początkową „07 lutego 2018r.” albowiem w akcie oskarżenia w opisie zarzucanego czynu jako datę początkową inkryminowanego zachowania wskazano datę 07 lutego 2018r”, a zatem do oczywistej omyłki pisarskiej doszło przy odtwarzaniu w części wstępnej wyroku treści zarzutu opisanego w akcie oskarżenia.

Zaznaczyć zarazem należy, że ujawnione uchybienie nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k, albowiem okres niealimentacji dzieci oskarżonego, wskazany w drugim zaskarżonym wyroku, nie jest w całości tożsamy z okresem niealimentacji wskazanym w pierwszym prawomocnym wyroku, obejmuje bowiem tylko krótki fragment okresu, tj. od dnia 7 lutego 2018r do dnia 22 lutego 2018r. r. W takim wypadku nie zachodzi tożsamość osądzonych czynów, wobec czego o powadze rzeczy osądzonej nie może być mowy. W orzecznictwie wskazywano, że w przypadku przestępstw niealimentacji, które należą do kategorii tzw. przestępstw zbiorowych, o tożsamości czynów można mówić wyłącznie wówczas, gdy okresy uporczywego uchylania się od obowiązku świadczeń

alimentacyjnych, ustalone w kolejno rozpoznawanych sprawach, pokrywają się w całości ze sobą, lub gdy okres określony w sprawie następnej został w całości objęty skazaniem w sprawie rozpoznawanej poprzednio, prawomocnie już zakończonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2001 r., II KKN 37/01, LEX nr 51602; zob. także wyroki tego Sądu: z dnia 5 stycznia 2001 r., V KKN 504/00, OSNKW 2001, z. 7-8, poz.57; z dnia 17 stycznia 2002 r., II KKN 45/01, LEX nr 53020; z dnia 6 lutego 2002 r., V KK 10/02, LEX nr 53910; z dnia 13 maja 2003 r., V KK 41/03, LEX nr 78388; z dnia 17 listopada 2004 r., V KK 272/04, LEX nr 163223; z dnia 9 listopada 2011 r., IV KK 321/11, LEX nr 1044059; także postanowienia Sądów Apelacyjnych: w Krakowie z dnia 18 stycznia 2001 r., II AKo 46/00, KZS 2001/2/25; w Katowicach z dnia 15 września 2002 r., II AKo 153/02, KZS 2003/2/48). W toku niniejszego postępowania doszło jednak do naruszenia przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k poprzez zaniechanie dokonania korekty opisu czynu zarzucanego oskarżeniem w zakresie czasu jego popełnienia i tym samym niedokładne określenie w wyroku przypisanego oskarżonemu występku. Z tej perspektywy, nie ulega wątpliwości, że czynności najpierw prokuratora, następnie sądu orzekającego doprowadziły do wydania wobec P. C. (1) wyroku obarczonego powyższym błędem. Ostatecznie zaskarżonym wyrokiem skazano oskarżonego za uchylenie się od łożenia na utrzymanie dzieci za okres od dnia 7 lutego 2018r, gdy przedmiotem zainteresowania Sądu Rejonowego powinien być okres krótszy, tj. dopiero od dnia 23 lutego 2018r. Zaistniałe uchybienie miało

wpływ na treść wyroku wyłącznie w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu czynu, bowiem z uwagi na krótki okres podlegający wyeliminowaniu z opisu tegoż czynu (16 dni), jednocześnie nie rzutowało na wysokość wymierzonej mu kary. W tym stanie rzeczy, sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony P. C. (1) przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie od dnia 23 lutego 2018r do dnia 18 grudnia 2019r., zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy orzeczenie jako w pełni słuszne i trafne.

Godzi się zaznaczyć, że poza stwierdzonym z urzędu uchybieniem dotyczącym określenia czasookresu inkryminowanego zachowania, Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski, zarówno co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy karne, jak i w konsekwencji wymiaru i rodzaju orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności

Brak jest także podstaw do dalszej ingerencji w prawidłowe w pozostałym zakresie, a zarazem prawomocne rozstrzygnięcie co do winy oraz co do kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

Ustosunkowując się do sformułowanego zarzutu, zawartego w apelacji oskarżonego P. C. (1), a dotyczącego rażącej niewspółmierności kary pobawienia wolności, wyrażającej się w

zbyt surowym potraktowaniu oskarżonego - należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara przekracza stopień zawinienia oskarżonego, nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jego właściwości i warunków osobistych, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw oraz zachowania po popełnieniu przedmiotowego występkę, także nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej, jest całkowicie bezzasadne.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezasadnym, jego zdaniem, wymierzeniu mu surowej kary pozbawienia wolności, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać ma się przede wszystkim jego sytuacja finansowa, osobista i zdrowotna. W ocenie skarżącego wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia o karze jest przede wszystkim konsekwencją nie nadania przez sąd meriti odpowiedniej wagi okolicznościom łagodzącym, takim jak: przyznanie się do winy, podjęcie prób zatrudnienia i nawiązania kontaktów z dziećmi, stabilizowanie trybu życia oraz problemy ze stanem zdrowia psychicznego.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti żadnych istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których

właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w określonych w wyroku wymiarze, jest obarczone rażącą niewspółmiernością w sensie surowości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 53 §

1 kk) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja oskarżonego okazała się nieskuteczna.

Zdaniem Sądu Okręgowego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest jak najbardziej trafna i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia ona wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 115 § 2 kk. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zaakcentował m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra (najbliższa rodzina – małoletnie dzieci, prawo do alimentacji), rozmiar ujemnych następstw przestępnego zachowania (okres niealimentacji to prawie 2 lata), sposób i

okoliczności popełnienia czynu (na szkodę dwojga małoletnich dzieci), motywację oraz stopień zawinienia.

Wbrew wywodom autora apelacji, nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec niego za czyn z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 64 § 1 kk kary pozbawiania wolności albowiem po pierwsze skarżący nie wykazał wadliwości zawartego w pkt I zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, a po wtóre rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego obciążająco (wielokrotna karalność, w tym za tożsamy rodzajowo czyn, długi okres nie alimentacji) oraz czy dopatrył się jakichkolwiek okoliczności łagodzących (przyznanie się do winy) i czym kierował się wymierzając sprawcy za czyn z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 64 § 1 kk – karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji uwzględnił także wszystkie istotne okoliczności łagodzące determinujące wymiar kary za ten czyn, co znalazło swój wyraz w wymierzeniu oskarżonemu kary stosunkowo nieznacznie odbiegającej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za popełnienie tego rodzaju występku. W tym miejscu należy także przypomnieć, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił w warunkach recydywy – art. 64 § 1 kk. W sytuacji procesowej oskarżonego, sąd za przypisany mu w pkt I wyroku czyn mógł zatem orzec karę pozbawienia wolności w granicach od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności. Fakt wielokrotnej uprzedniej karalności

oskarżonego (4 wyroki skazujące, w tym dwukrotnie za czyny przeciwko rodzinie, tj. za czyn z art. 207 § 1 kk i za tożsamy rodzajowo czyn z art. 209 § 1a kk), należało potraktować (co także sąd I instancji uczynił), miarkując wymiar kary, jako okoliczność obciążającą oskarżonego, która jednocześnie wyklucza orzeczenie kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Prezentowana przez oskarżonego zarówno przed popełnieniem przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu, jak i potem (oskarżony nadal nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu partnerki, nie łoży na utrzymanie swoich dzieci), postawa przejawiająca się m.in. w rażącym lekceważeniu obowiązujących zasad i wielokrotnym popadaniu w konflikt z prawem, wzmacnia zatem trafność rozstrzygnięć sądu I instancji co do wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Wbrew intencji skarżącego, brak było podstaw do dalszego łagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Po pierwsze, sąd meriti w przekonujący sposób wykazał, iż nie zaistniały przesłanki do wymierzenia kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Po wtóre, podobnie tak bardzo eksponowane przez oskarżonego w wywiedzionym środku odwoławczym okoliczności dotyczące jego stanu zdrowia psychicznego - nie mogą umniejszyć jego odpowiedzialności w zakresie kary. W toku niniejszego postępowania, oskarżony był bowiem poddany badaniom przez biegłych psychiatrów, którzy w swej opinii stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani też upośledzony umysłowo, zaś w chwili

popelnienia czynu zabronionego rozumiał jego znacznie, mógł też pokierować swoim postępowaniem, nie zachodziły warunki art. 31 § 1 i 2 kk. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego zespół zależności alkoholowej w okresie abstynencji. Po trzecie, treść pisemnego uzasadnienia wyroku jednoznacznie wskazuje także, że taka okoliczność jak przyznanie się do winy została przez sąd orzekający potraktowana jako kluczowy argumenty dla wykazania zasadności wymierzenia mu kary w wymiarze nieznacznie odbiegającym od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Po czwarte, odnośnie kolejnej eksponowanej w apelacji okoliczności, a dotyczącej motywacji oskarżonego (jego zadaniem dokonał przypisanego mu czynu z uwagi na trudną sytuację materialną), należy wskazać, iż sytuacja bytowa oskarżonego nie usprawiedliwia podjęcia przez niego przestępnego zachowania. Oskarżony jest młodym mężczyzną, który mógł podjąć chociaż proste fizyczne prace dorywcze, a ponadto pozyskane środki finansowe przeznaczał na zakup alkoholu, zamiast na utrzymanie swoich dzieci.

Ponownie wskazać należy, że aby skutecznie podnieść zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wystarczy powoływać się na ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale musiałaby wystąpić różnica tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Dostrzeżenie i uwzględnienie przez sąd meriti wszystkich powyższych okoliczności mających istotny wpływ na wymiar kary, uprawnia do zdecydowanego odparcia sformułowanego przez apelującego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Reasumując, podzielić należy wyrażony przez sąd meriti pogląd, że w pełni względy prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływania spełni kara pozbawienia wolności wymierzona w oznaczonym w wyroku rozmiarze. Taki okres należy uznać za wystarczający a zarazem konieczny dla odstraszenia zarówno oskarżonego, jak i przyszłych ewentualnych sprawców tego rodzaju przestępstw przed podjęciem czynności zabronionych ustawą karną.

Brak jest zarazem podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w zaskarżone rozstrzygnięcia co do kary.

Ponownie należy podkreślić, że wielokrotna karalność oskarżonego oraz całokształt okoliczności towarzyszących podjętemu przez wyżej wymienionego przestępcemu zachowaniu i to w warunkach recydywy – zdecydowanie wyklucza złagodzenie zastosowanej wobec niego represji karnej. Jak już wskazano we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, o braku postępów resocjalizacyjnych oskarżonego świadczy również fakt, że sąd w innych sprawach wymierzał mu aż czterokrotnie kary wolnościowe, tj. ograniczenia wolności i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jednakże zachowanie

oskarżonego nie uległo żadnej poprawie i dopuszczał się kolejnych przestępstw o wysokim ciężarze gatunkowym, co jednoznacznie świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego porządku prawnego. Oskarżony nie skorzystał więc z danej mu szansy na zmianę postawy życiowej i nie wyciągnął żadnych wniosków, co przeczy tym samym postawieniu wobec niego pozytywnej prognozy. Jak wykazało więc przeprowadzone postępowanie oskarżony kolejny raz nadużył zaufania sądu, nie wyciągnął żadnych wniosków, przejawiał całkowicie poczucie bezkarności i popełnił następne przestępstwo o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Zaistnienie okoliczności, że oskarżony był już uprzednio skazywany na kary pozbawiania wolności, zgodnie z treścią art. 69 § kk, wyklucza także możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary pozbawienia wolności

Biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy, które nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 kk należy podzielić stanowisko sądu I instancji, że adekwatną do społecznej szkodliwości czynów przypisanego oskarżonemu i sprawiedliwą w niniejszej sprawie będzie kara w określonym w zaskarżonym wyroku rozmiarze.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk. W ocenie Sądu Okręgowego tylko tak ukształtowana represja karna stwarza realne

<p>możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w jego świadomości przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.</p>	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego i złagodzenie orzeczonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji uchybienia - brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- wina (korekty wymagał tylko czasokres przypisanego oskarżonemu czynu) - kara	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W świetle wymowy całokształtu ujawnionych okoliczności i dowodów determinujących wymiar kary, kompleksowo i prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionego zarzutu i wniosku zawartego w apelacji oskarżonego – Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok co do istoty winy oskarżonego i orzeczonej wobec niego kary, jako w pełni słuszny i trafny.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
czasookres popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu poprzez jego skrócenie i ustalenie początkowej daty niealimentacji od dnia 23 lutego 2018r	
Zwięźle o powodach zmiany	
W ocenie Sądu Okręgowego zaistniały podstawy do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie, jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k. w z w. z art. 413 § 2 pkt 1 kpk (sąd niedokładnie określił przypisany oskarżonemu czyn), a mianowicie okres niealimentacji wskazany w opisie czynu, za który został on już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 15 listopada 2018r. w sprawie o sygn. akt (...) częściowo pokrywa się z okresem niealimentacji na szkodę tych samych pokrzywdzonych określonym w opisie czynu przypisanym mu zaskarżonym wyrokiem.	

Tożsamość okresu niealimentacji obejmuje czas od dnia 7 lutego 2018r. do dnia 22 lutego 2018r, przy czym sąd odwoławczy postanowieniem z dnia 26 czerwca 2020r. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 20 lutego 2020r. w sprawie o sygn. akt VIII K 1927/19 w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanej daty początkowej zarzucanego czynu „02 lutego 2018r” wpisał prawidłową datę początkową „07 lutego 2018r.” albowiem w akcie oskarżenia w opisie zarzucanego czynu jako datę początkową inkryminowanego zachowania wskazano datę 07 lutego 2018r”, a zatem do oczywistej omyłki pisarskiej doszło przy odtwarzaniu w części wstępnej wyroku treści zarzutu opisanego w akcie oskarżenia.

Zaznaczyć zarazem należy, że ujawnione uchybienie nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k, albowiem cały okres niealimentacji dzieci oskarżonego, wskazany w drugim zaskarżonym wyroku, nie jest w całości tożsamy z okresem niealimentacji wskazanym w pierwszym prawomocnym wyroku, obejmuje bowiem tylko krótki fragment okresu, tj. od dnia 7 lutego 2018r do dnia 22 lutego 2018r. r. W takim wypadku nie zachodzi tożsamość osądzonych czynów, wobec czego o powadze rzeczy osądzonej nie może być mowy. W orzecznictwie wskazywano, że w przypadku przestępstw niealimentacji, które należą do kategorii tzw. przestępstw zbiorowych, o tożsamości czynów można mówić wyłącznie wówczas, gdy okresy uporczywego uchylania się od obowiązku świadczeń alimentacyjnych, ustalone w kolejno rozpoznawanych sprawach, pokrywają się w całości ze sobą, lub gdy okres określony w sprawie następnej został w całości objęty skazaniem w sprawie rozpoznawanej poprzednio, prawomocnie już zakończonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2001 r., II KKN 37/01, LEX nr 51602; zob. także wyroki tego Sądu: z dnia 5 stycznia 2001 r., V KKN 504/00, OSNKW 2001, z. 7-8, poz.57; z dnia 17 stycznia 2002 r., II KKN 45/01, LEX nr 53020; z dnia 6 lutego 2002 r., V KK 10/02, LEX nr 53910; z dnia 13 maja 2003 r., V KK 41/03, LEX nr 78388; z dnia 17 listopada 2004 r., V KK 272/04, LEX nr 163223; z dnia 9 listopada 2011 r., IV KK 321/11, LEX nr 1044059; także postanowienia Sądów Apelacyjnych: w Krakowie z dnia 18 stycznia 2001 r., II AKo 46/00, KZS 2001/2/25; w Katowicach z dnia 15 września 2002 r., II AKo 153/02, KZS 2003/2/48). W toku niniejszego postępowania doszło

jednak do naruszenia przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k poprzez zaniechanie dokonania korekty opisu czynu zarzucanego oskarżeniem i tym samym niedokładne określenie w wyroku przypisanego oskarżonemu występku. Z tej perspektywy, nie ulega wątpliwości, że czynności najpierw prokuratora, następnie sądu orzekającego doprowadziły do wydania wobec P. C. (1) wyroku obarczonego powyższym błędem. Ostatecznie zaskarżonym wyrokiem skazano oskarżonego za uchylenie się od łóżenia na utrzymanie dzieci za okres od dnia 7 lutego 2028r, gdy przedmiotem zainteresowania Sądu Rejonowego powinien być okres krótszy, tj. dopiero od dnia 23 lutego 2018r. Zaistniałe uchybienie miało wpływ na treść wyroku wyłącznie w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu czynu, bowiem z uwagi na krótki okres podlegający wyeliminowaniu z opisu tegoż czynu (16 dni), jednocześnie nie rzutowało na wysokość wymierzonej mu kary. W tym stanie rzeczy, sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony P. C. (1) przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie od dnia 23 lutego 2018r do dnia 18 grudnia 2019r., zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy orzeczenie jako w pełni słuszne i trafne.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Okoliczność, że oskarżony nie osiąga dochodu, nie posiada majątku i zobowiązany jest do alimentacji, uprawniała do tego, aby sąd okręgowy na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS